

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžf/24/2016
Identifikačné číslo spisu: 1514204572
Dátum vydania rozhodnutia: 12.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1514204572.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Jezbera, s. r. o., Obilná 5, Bernolákovo, IČO: 34 149 546, zastúpený: Doc. JUDr. Mária Srebalová, PhD., advokátka, Námestie Hraničiarov 9, Bratislava, proti žalovanému: Daňový úrad Bratislava, Ševčenkova 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9101503/5/417331/2014/Poru zo dňa 03.02.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/244/14-43 zo dňa 16. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/244/14-43 zo dňa 16. decembra 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 9101503/5/417331/2014/Poru zo dňa 03.02.2014, ktorým žalovaný podľa § 92 ods. 1 a § 108 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len „daňový poriadok“) nariadil daňovú exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu žalobcu na vymoženie daňového nedoplatku vo výške 42 960,20 eur, a to na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkoy č. 9112301/5/2781473/2013, zostavený správcom dane z evidencie daní žalobcu ku dňu 13.06.2013. Žalobca žiadal vyhlásiť exekúciu za neprípustnú, pretože tu je iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom súdneho prieskumu, na základe podanej žaloby a jej doplnení, bol daňový exekučný príkaz žalovaného, vydaný podľa § 92 ods. 1 a §

108 Daňového poriadku, na vymożenie daňového nedoplatku vo výške 42.960,20 eur, pozostávajúceho z nezaplateného sankčného úroku v sume 12.392,30 eur, vyrubeneho rozhodnutím Daňového úradu Senec č. 609/230/55577/11/Lacs zo dňa 18.11.2011 a z nezaplateného sankčného úroku v sume 30.567,90 eur, vyrubeneho rozhodnutím Daňového úradu Senec č. 609/230/55659/11/Lacs zo dňa 21.11.2011. Sankčné úroky boli žalobcovi vyrubené za včasné nezaplatenie dane z pridanej hodnoty, vyrubenej dodatočným platobným výmerom č. 8155/2007 zo dňa 20.02.2007 za zdaňovacie obdobie 3. štvrťrok 2003 a dodatočným platobným výmerom č. 609/230/32557/2006 zo dňa 18.07.2006 za zdaňovacie obdobie január, marec, apríl, máj, jún, august 2004. Podľa obsahu administratívneho spisu boli obe rozhodnutia Daňového úradu Senec o vyrubení sankčného úroku na základe odvolania žalobcu v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutiami Finančného riaditeľstva SR ako zákonné a vecne správne. Taktiež v následnom daňovom exekučnom konaní začatom na vymożenie daňového nedoplatku v sume 42.960,20 eur žalobca využil právo podať odvolanie proti daňovej exekučnej výzve zo dňa 03.10.2013, ktorú Finančné riaditeľstvo SR rozhodnutím zo dňa 22.11.2013 potvrdilo. Daňový exekučný príkaz, ktorý vydal žalovaný dňa 03.02.2014 po doručení rozhodnutia odvolacieho orgánu vo veci odvolania proti daňovej exekučnej výzve, bol v súlade s § 92 ods. 1 a § 108 Daňového poriadku.

Proti postupu a rozhodnutiam žalovaného v daňovom exekučnom konaní žalobca nevzniesol prakticky žiadne vecné námietky nezákonnosti. Jeho argumentácia v podanej žalobe spochybňuje zákonnosť dodatočného platobného výmeru, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3. štvrťrok 2003, ako aj postupu správca dane, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Dodatočné platobné výmery Daňového úradu Senec, ktorými správca dane vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za vyššie citované obdobia rokov 2003 a 2004, však nadobudli právoplatnosť a tým aj právnú záväznosť a keďže žalobca vyrubenu daň nezaplatil, rozhodol správca dane o uložení povinnosti žalobcu zaplatiť sankčný úrok za nezaplatenie dane v celkovej sume 42.960,20 eur. Takisto rozhodnutia o sankčných úrokoch nadobudli právoplatnosť a stali sa exekučným titulom na základe zostaveného výkazu daňových nedoplatkov žalobcu ku dňu 13.06.2013.

Krajský súd skonštatoval, že žalobné dôvody nie sú spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného - daňového exekučného príkazu, ktorý je len logickým zákonným vyústením začatého exekučného konania, v ktorom správca dane uskutočňuje úkony na vymożenie daňového nedoplatku vyrubeneho právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V rámci súdneho prieskumu exekučného príkazu je súd oprávnený preveriť zákonnosť postupu správca dane len v danom štádiu exekučného konania. Nemôže skúmať zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí (exekučného titulu), na základe ktorých bolo daňové exekučné konanie začaté.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd žalobu zamietol postupom podľa § 250j ods. 1 O. s. p. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom opätovne uvádzal, že nemal pochybnosti o tom, že spoločnosť Koresta s. r. o. je registrovaná ako platiteľ DPH. Trval na tom, že správca dane sa pri daňovom konaní dopustil závažných pochybení pri výkone daňovej kontroly za III. štvrťrok 2003, pričom svojím konaním uviedol daňový subjekt do omylu. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol o tom, že rozhodnutie žalovaného o daňovej exekúcii na vymożenie daňového nedoplatku vo výške 42 960,20 eur, vedené proti žalobcovi, je neprípustné.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že daňový exekučný príkaz č. 9101503/5/417331/2014/Poru zo dňa 03.02.2014 bol vydaný v nadväznosti na právoplatnú daňovú exekučnú výzvu, ktorá bola potvrdená rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100302/1/599956/2013/5131 zo dňa 22.11.2013. Správca dane má za to, že daňový exekučný príkaz bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

Súdy prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný v zmysle ust. § 92 ods. 1 a § 108 daňového poriadku vydal daňový exekučný príkaz a nariadil daňovú exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu žalobcu na vymoženie daňového nedoplatku vo výške 42 960,20 eur. Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danom prípade bola medzi účastníkmi sporná zákonnosť vydania daňového exekučného príkazu žalovaným.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa ust. § 250i ods. 3 O. s. p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 2 písm. a) daňového poriadku, na účely tohto zákona sa rozumie správou daní postup súvisiaci so správnym zistením dane a zabezpečením úhrady dane a ďalšie činnosti podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov.

Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku, pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku, správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

Podľa § 92 ods. 1 daňového poriadku, daňový exekučný príkaz vydá správca dane po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania voči daňovej exekučnej výzve alebo po zastavení odvolacieho konania podľa § 72 ods. 6, alebo po doručení rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým sa odvolanie zamietlo, správcovi dane.

Podľa § 108 ods. 1 daňového poriadku, daňovou exekúciou prikázaním pohľadávky z účtu daňového dlžníka vedeného u poskytovateľa platobných služieb môžu byť postihnuté peňažné prostriedky na všetkých účtoch daňového dlžníka. Rovnako je správca dane oprávnený postihnúť peňažné prostriedky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb, ktorého majiteľom je manžel daňového dlžníka za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov; to neplatí, ak manžel daňového dlžníka preukáže, že tieto peňažné prostriedky nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcu konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 O. s. p.):

Vo vzťahu k dôvodom vymozenia daňového nedoplatku vo výške 42 960,20 eur v daňovom exekučnom konaní sa najvyšší súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu. Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu v jeho odôvodnení, ktoré považuje za dostatočné.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/244/2014-43 zo dňa 16. decembra 2015, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9101503/5/417331/2014/Poru zo dňa 03.02.2014, ktorým žalovaný podľa § 92 ods. 1 a § 108 daňového poriadku nariadil daňovú exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu žalobcu na vymozenie daňového nedoplatku vo výške 42 960,20 eur, a to na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 9112301/5/2781473/2013, zostavený správcom dane z evidencie daní žalobcu ku dňu 13.06.2013. Kľúčovým problémom bolo posúdiť zákonnosť predmetného rozhodnutia, vydaného daňového exekučného príkazu.

Odvolací súd uvádza, že žalobca v podanom odvolaní, rovnako ako v žalobe, namietal zákonnosť daňovej kontroly za 3. štvrtrok 2003 a následne vydaného dodatočného platobného výmeru, ktorým mu bola vyrubená daň z pridanej hodnoty za uvedené obdobie. Dodatočným platobným výmerom č. 8155/2007 zo dňa 20.02.2007 bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za 3. štvrtrok 2003 a dodatočným platobným výmerom č. 609/230/32557/2006 zo dňa 18.07.2006 za zdaňovacie obdobie január, marec, apríl, máj, jún a august 2004. Uvedené rozhodnutia správcu dane nadobudli právoplatnosť, a keďže žalobca vyrubenú daň nezaplatil, bola rozhodnutiami správcu dane č. 609/230/55577/11/Lacs zo dňa 18.11.2011 a č. 609/230/55659/11/Lacs zo dňa 21.11.2011 žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť sankčné úroky v celkovej výške 42 960,20 eur. Po nadobudnutí právoplatnosti sa uvedené rozhodnutia, ktoré žalobca nežiadal preskúmať v súdnom konaní, stali exekučným titulom na základe zostaveného výkazu daňových nedoplatkov žalobcu. Rozhodnutie správcu dane o vydaní daňového exekučného príkazu po doručení rozhodnutia odvolacieho orgánu vo

veci odvolania žalobcu proti daňovej exekučnej výzve bolo preto v súlade s ust. § 92 ods. 1 daňového poriadku.

Žalobca ako daňovník, ktorého príjmy podliehajú dani, mal právo využitia opravných prostriedkov počas daňového konania, ktoré aj na úrovni odvolacích daňových orgánov využil, počnúc namietanou daňovou kontrolou za 3. štvrťrok 2003, končiac právoplatným rozhodnutím správcu dane o vyrubení sankčného úroku za nezaplatenie vyrubenej dane z pridanej hodnoty. V prejednávacom konaní však tento postup správcu dane a jeho rozhodnutia nie sú predmetom súdneho prieskumu. Tým je exekučné daňové konanie, ktoré je jeho zákonným následkom, v zmysle ustanovení daňového poriadku a napadnuté rozhodnutie o vydaní daňového exekučného príkazu, ktorý ako súd uviedol, bol vydaný v súlade s ust. § 92 ods. 1 daňového poriadku.

Podľa názoru odvolacieho súdu, daňový exekučný príkaz podlieha súdnemu prieskumu zákonnosti len v obmedzenom rozsahu. Jeho zákonnosť možno preskúmať iba v rozsahu dôvodov podľa § 92 daňového poriadku, pričom podľa názoru najvyššieho súdu, sa jedná len o také okolnosti, ktoré nastali až po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu a exekučnej výzvy. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti podkladov exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany (§ 247 ods. 2 O.s.p.) počíta s možnosťou súdneho prieskumu rozhodnutí daňových orgánov na každom stupni daňového konania, čo žalobca pri predchádzajúcich rozhodnutiach súvisiacich so zistenými daňovými nedoplatkami žalobcu, v lehotách podľa § 250b ods. 1 O.s.p. nevyužil.

V danom prípade bolo bez pochybností zistené, že boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 1 daňového poriadku, pretože žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo realizované po doručení rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým bola na základe odvolania žalobcu potvrdená exekučná výzva správcu dane.

Je potrebné zároveň poznamenať, že súdny prieskum správneho rozhodnutia je obmedzený rozsahom dôvodov, ktoré bol žalobca povinný špecifikovať v žalobe. Žalobca v žalobe neoznačil rozsah dôvodov, pre ktoré považoval napadnuté rozhodnutie za nezákonné, spochybňoval spôsob vykonávania daňovej kontroly, ktorá však už v tomto štádiu nemôže byť predmetom súdneho prieskumu. Napriek poučeniu súdu prvého stupňa, žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, na základe výzvy zo dňa 08.12.2014 neopravil navrhovaný petít žaloby, t. j. znenie konečného návrhu v súlade s možnosťami, akými môže správny súd vo veci podľa § 250j ods. 1 až 6 O.s.p. vo veci rozhodnúť. Keďže nie je v právomoci správneho súdu rozsudkom určiť, že daňová exekúcia je neprípustná, i z tohto dôvodu preto nebolo možné žalobe vyhovieť.

Vzhľadom na vyššie uvedené a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov, Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správneho orgánu a krajského súdu dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní neprinášajú žiadne nové skutočnosti, sú totožné so žalobnými námietkami, ktoré zodpovedal súd prvého stupňa a tieto nie sú dôvodné.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 2 O. s. p.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a v spojení s § 246c veta prvá O. s. p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.